

SARIKETA

SARIAK BANATZEA

(BERMEO'N)

(1984-VI-10)

Amar ditu ekaiñak.
Egun bat emea!
Bermeo'n Batzokiak
sari banatzea.
Gu agertuz batean
fuetak lertzea:
pozak eragin oi dau
biotz-ikarea.

Aurretiez gañezka
Batzokin jentetza
jaiari emon nairik
bear eban aintza.
Ara urreratzean gu
angoen erlantza!

Begietan dirdaitzen
pozaren belatza.

Unerik galdu bage
sariak emoten;
neskatx irripartsuak
izenak erasten,
ta saritu bakotxak
—barrua dardartzen—
txalo artean dautzu
berea jasotei

Sariketa jaitzeko
bazkaria eder.
Or mai-inguru danok

gu alaitsu ager;
esku leunak mairatuz
ardao, ogi, pitxer...
eratuz maiteder.

Nik pentsatzen geroztik
bikain dala ziñez
anaiak sustatzea
olan jai ederrez.
Biotzak indarturik
arnasa nasaiez.
ta Aberria gurenduz
pitxi maitekorrez.

AITA ONAINDIA

BILLA TA BILLA

Zure misterio orren bide zearra?
Billa ta billa, Jauna, ni joan bai banoa.
Ilduraren larri otzak mindu daroa
ene aldatz gorako joanaren baldarra. ▼

¡Nire griña makur onen beera bearra!
Gogo apurraren sakoneko be lainoa
gaindu ezinik amets-mendiko arranoa,
izu-moltzoan galduta goi-bide mearra.

Ez dot nik fede ertzetan itsu gelditu nai,
argi bekit Jaunak lanbro arteko joana,
itxaropen motelok biur bekidazan jai.

Nik ez nakit nun, bai nunbait bazarana.
Barruko gau-olde arro ontan zakidaz kai
ta Zure maite izurduratan bil naizu Jauna.

MORDA UMOAK

Bai trebe gorde oi daroagu guk bakoitzak
gure lur berezi au —izerdi bako lorra—
erosi orde z lapurtua dogun alorra,
gogorkeri eze lodiz esiturik ertzak.

Zorrotz darabilguz alkar-eziñaren ortzak,
baratzeko lau kantoi en ate zain gogorra.
Lepoan darabilgu bakartade agorra
ta begietan, argi orde z, ezpaten dantzak.

Barru sakonean bildur gorria daroat,
eskuetatik maitasuna laprast bai joat,
gorroto z betez geure arrokeri munoak.

Ez betor iñor solo barrura; gu geu naiko
—uzta lapur— inoren maatsak odolteko,
jan da jan geurekeriaren morda umoak.

A. BIDAGUREN A.

BIZI NAI DOT

Jaio ta laster umea doa
amaren bularra billa;
ori bear dau bizi ta azteko
ta orren atzetik dabilla.
Au lortzeko, ona ta ara
bere ama darabilla.
Amak ukatzen botso bularra
egiten dau iskanbilla.

Azten danean, bere aitatxuk
anka-urkulu ibilt en dau.
Jausiko dala? Ez da jausiko,
eusteko dauz eskuak lau.
Bizi, bai, nai dau, bizi daitela
ume berberak ta enparau,
lurran jausita, bere burua
ez dakion arrakalau.

Ume antzera egiten dabe
abere eta txoriak,
baita be, lorak eta landarak,
bizi nai dabe guztiak.
Zenbat geiago gureko dabe
errazoi daben gizonak!
Oneik bizira zuzentzen dabez,
zorrotz, euren zurariak.

Il? Ez dot gure. Bizi? Ori, bai,
egon nait en atsegintzen.
Fededun danok undo dakigu,
bizitza ez dala amaitzen.
Ederragoan ta txarragoan
jakula, zigur, aldatzen.
Onentzat, ona, txarrentzat, txarra,
dala betiko geratzen.

Au bai ederra! Il eta gero,
gorpua doa lurrera,
baña arima, aintzaz beterik,
Jainkoaren besoera.
Gorputza, zer da, ustela baño?
Arima doa pozera;
gero gorputza, biztuten dala,
arimagaz alkartzera.

Lurre onetan edertasun au
ez da ager eraindaño,
gora eldu arte, naiz ain ona izan,
gauza agertzen da laño.
Au emongosku goian daun Aitak,
betidanik betiraño,
Augaitik diño pozez gañezka:
— Ez dot il nai, bizi baño!

Argintxona.